

Březová kůra

měsíčník skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE ZÁBŘEH

číslo 174 / 16. ročník

Na táboře Posvátného ohně jsme se vrátili k ohniveckým tradicím kmene – Indiánská sauna je jedna z nich

V tomto čísle najdete vše důležité, co se v oddíle Trojka Shawnee událo v červnu a na táboře Posvátného ohně roku 2005 konaného u Valašských Klobouk.

Slovo Degandawidy

Skautský rok 2004/2005 je definitivně za námi a novým rokem 2005/2006 právě dnes zahajujeme sedmnáctý rok činnosti oddílu Trojka Shawnee. Začínáme s novým náčelnictvem – podnáčelníci TATEYOPAH, Tarzan a Ječmen už o prázdninách během brigád na klubovně i na radách jež proběhly naznačili své možnosti a schopnosti.

Minulé náčelnictvo nasadilo latku do nějaké úrovně, a je na nových podnáčelnících, aby se pokusili své předchůdce v práci pro oddíl překonat! Myslím, že v některých oblastech by to mohlo jít snadno, avšak jsou i věci, které se překonávat budou velice těžce – například mnohokrát zmiňovaný a povedený tábor. Toto však není jen zásluhou náčelnictva, ale celého vedení, tj. i Želv, které přiložily ruku k dílu (zejména Miša) a také zástupců Rady orlích per (MIČKINIKWA a OHYIESA).

Nechci zde opětovně rozebírat tábor nebo celý uplynulý rok. Spíše bych se zaměřil na ty, bez nichž by náš oddíl nemohl fungovat tak, jak funguje. Nikoli však na ty, kteří jsou starými členy oddílu a oddílem prošli, ale myslím, že je čas poděkovat všem rodičům a přátelům, kteří se na chodu oddílu nějakým způsobem podílejí.

V první řadě bych chtěl vyzvednout pomoc Mlčimovi maminky **Věrky**, jejíž pomoc naší klubovně je obrovská. Bez Věrky by byla spousta věcí téměř nemyslitelná. Díky!

Další velkou pomocí je práce paní **Vítkové** a **Honzky Sýkory**. Pokud mají čas, pomůžou. Tu uklidí půdu na klubovně, tu spraví rozbité okno. U paní Vítkové máme navíc schované týpiovky, které by se do klubovny nevesly. Děkujeme.

Těžko si představit naše zrychlené přesuny bez pomoci Mauglího a Kutilovy maminky **Rakši**. Rakšina přezdívkou je zcela přiléhavá a jen díky ní nemáme často problém s dopravou věcí a nejmenších kluků mimo Zábřeh.

Další poděkování patří tatínkovi dvou výše jmenovaných kluků, a to **panu Paclíkovi**, který náš oddíl pravidelně „dotuje“ sponzorskými dary. Hlavně jeho zásluhou máme moderně vybavenou dílnu a bezplatně kopírujeme část oddílového časopisu. Proto bych chtěl poděkovat celé rodině Paclíků.

Rodič, který v tomto roce výrazně přiložil ruku k našemu společnému dílu, je tatínek Grizliho **pan Kašík**. Mimo jiné nás zdarma dopravil na táborovou brigádu, kde s námi celý den „makal“. Díky jemu se také podařilo odvézt většinu osobních věcí z tábora. Panu Kašíkovi patří poděkování celého náčelnictva.

Oddílu se také podařilo získat **Unkase**, tatínka Helči, který dovede leccos zařídít a domluvit. Inicjuje založení občanského sdružení přátel našeho oddílu. Pomáhal nám na klubovně s Komárem, kde pořežali dřevo. Odvezli část věcí z tábora. Také vám patří naše poděkování.

Významnou pomocí jsou i další rodiče – maminka Bédi **paní Bednářová** dva roky kopíruje část oddílového časopisu, totéž pro nás dělá i maminka OHYIESY **paní Kunrtová**. ušila zbrusu nová roucha na 60. sněm, maminka Ječmena **paní Stoklasová** nám celý Tatínek Sběratele **pan Michálek** nám pomáhal při čištění týpiovek. Tatínek Zdeňka **pan Indra** a tatínek Šídla **pan Žváček** odváželi lidi a věci z tábora.

Snad jsem na někoho nezapomněl, i když vím, že je spousta lidí, kteří pro náš oddíl pracují a pomáhají nám, aniž by byli vidět. Jsou to rodiče všech starších kluků, kteří

svým ratolestem tolerují, že místo aby pomáhali doma, tak jedou na výpravu, na tábor nebo dělají na klubovně.

Nakonec bych chtěl poděkovat také všem rodičům, kteří nám v naší činnosti pomáhají prostě tím, že své děti posílají na naše akce a podporují je v jejich snaze být dobrými skauty.

Vám všem patří náš dík a prosba: neobratte se k nám prosím v dalším roce zády!

WAOPE

Členové družiny, která se jmenuje Káňata

Ječmen - Bývalý rádce družiny Káňat, který se snaží napsat tuto neobvyklou stránku.

Martin - Podrádce, který bude i nadále podrádcem družiny.

Lukáš - Ke konci roku nosil na schůzky známky, pohlednice, razítka a odznaky. Byl to nejrozumější člen z mladších.

Lišák - Vyhral družinovou etapovou hru. Na táboře se jeho chování v průběhu zlepšovalo, ale pokaždé mu to nakonec ujelo.

Šídlo - Nejmladší člen. Na táboře byl jenom týden a byl celkem v pohodě, taky ho tam málem podřezali. :)

Grizli – Na táboře byl moc líný, ale ke konci byli nějaký pokusy o zlepšení.

Krtek - Za celý rok se nedostavil snad na žádnou oddílovku, ani nevím jestli bude dál chodit.

Na táboře

Celkové chování našeho rodu bylo špatné, v etapovce jsme prohráli a náš úklid taky nebyl valný, ale jinak v pohodě.

JečMen

Poznámka: Omlouvám se Drakovi, že se z technickýh důvodů nepodařilo umístit družinu VIKŮ. Příště prosím poslat dřívě. Doufám, že stránka VIKŮ byla více neobvyklá než Káňat.

WAOPE

Krajské kolo SZ

18. 6. 2005

Už asi není pro nikoho tajemství, že naše hlídka vyhrála i v krajském kole Svojsíkova závodu a podruhé za sebou budeme bojovat o mety nejvyšší v celostátním kole někdy v září v Lanškrouně. Jak jsme k celému tomuto úspěchu došli bych vám rád popsal v tomto článku.

Tak tedy, vše se událo v sobotu 18. června 2005. Vstávat jsme museli brzo, protože autobus, kterým jeli (tedy měli jet) všechny hlídky ze šumperského okresu, odjížděl ze Zábřeha už před půl sedmou. Děvčata ze Šumperk s námi v rozporu s plánem nejela, protože se dopravila na místo už v pátek večer. Krajské kolo se konalo prakticky na druhém konci Olomouckého kraje – v Týně nad Bečvou, poblíž Lipníku, pod hradem Helfštýn. Řidič autobusu z nás asi neměl moc radost, když viděl, jak sebou taháme dvě hromádky kulatiny, no ale dokonce si ani netukal na čelo, že vozíme dříví do lesa a ochotně nám dřevo hodil do nákladového prostoru. Přímo už v Týně jsme trošičku bloudili, ale dorazili jsme na místo někdy po osmé hodině ráno, což bylo dlouho před začátkem závodu. Zázemí v závodu bylo v pěkné skautské základně kousek za vsí. Předpokládány úvodní nástup se měl konat v 8:30, ale byl odsunut na 9:15 (ani nevím proč), každopádně toho už jsem se nedomáhal, protože náš oddíl měl na starost stanovišti „Vazba dřevěných konstrukcí“ a já jako rozhodčí na tomto stanovišti jsem si sbalil své dvě hromádky dřeva a nesl jsem je (s pomocí dalších rozhodčích) do lesa – na trasu závodu.

Co se dělo po mém odchodu na trasu někdy před devátou hodinou je mi opravdu záhadou, protože pokud úvodní nástup netrval tak dvě hodiny, musí jít o nějakou nevysvětlitelnou časovou smyčku, pravděpodobně singularity časoprostoru. Když na naše stanoviště, kde jsem byl ještě s Křečkem z Jeseníka, stále nedorazila žádná hlídka, začali

Mauglí a naše startovní číslo

jsme se strachovat, že jsme úplně mimo trasu závodu a hlídky nás míjejí. Ale my jsme byli správně a první hlídka doběhla myslím chvíli po poledni. Pak už to ale šlo jak na drátkách, jedna hlídka za druhou, sem tam nějaký cykloturista projel kolem na hrad Helfštýn a taky jedna kontrola organizátorů závodu se mihla kolem. Naše hlídka si vylosovala ve 14 místním startovním poli číslo 11, takže běžela až ke konci. Co se týče samotných vazeb, máme ještě co trénovat, ale většina ostatních hlídek tomu taky moc nedala, takže jsme si zde vybojovali 25 bodů z 30 možných,

Naše hlídka na stanovišti vázané stavby

což bylo nejvíc ze všech. Ještě na Tygřicích z olomouckého 3. roje světlušek bylo vidět, že se na vazby připravovaly.

Před čtvrtou hodinou odpoledne doběhla poslední hlídka, takže jsme se zase všichni (rozhodčí, soutěžící, doprovod, organizátoři) sešli na základně a v slunečním odpoledni si každý vegetoval po svém. Někdo hrál různé hry na hřišti, které tu bylo, někdo jen tak odpočíval ve stínu břízek na posečené louce s krásným výhledem na Moravskou bránu (zkratka idyla), někdo trávil čas v jídelně, kde se nacpával vynikajícím gulášem, kterého bylo (jak už to tak bývá) nadbytek a

Chvilka napětí na závěrečném nástupu

Ječmen přijímá gratulace, obhájili jsme prvenství

bylo potřeba ho sníst. K této poslední variantě jsem se uchýlil i já s Mičkinikwem, kde jsme se mimo jiné dovidali od rozhodčích z dalších stanovišť, že naše hlídka si nevedla vůbec špatně a už jsme si minimálně v duchu říkali, že by to snad mohlo vyjít.

K očekávanému vyhlášení výsledků došlo na docela již rozpálené louce někdy po páté hodině. Nejdřív byla na řadě děvčata, kde své předloňské vítězství obhájily holky ze zmiňovaného 3. roje z Olomouce, na kterých bylo vidět, že chtějí vyhrát a jdou za svým cílem. Pak přišli na řadu kluci. Předpokládání favoritů z oddílu Poutníci Olomouc byli „až“ třetí a rozhodnout se mělo mezi námi a Skalákem – pohár tedy zůstával v Zábřeze. Kluci ze Skaláku byli dobří, ale naše svědomitá příprava přinesla své ovoce, o 22 minut jsme zvítězili a stejně jako Tygrice z Olomouce jsme obhájili prvenství a postoupili do celostátního kola. Po všemožných gratulacích, úsměvech, focení, loučení jsme se (taky s úsměvem) vydali zpátky k autobusu, který byl tentokrát plnější o holky ze Šumperka a spoustu skautů z Olomouce. Domů jsme dorazili někdy před osmou večer, ale za sebou musím říct, že tato krásná (nejen co se sluníčka týče) sobota určitě stála za to, byla plná vynikajících zážitků a pevně věřím, že na podzim v Lanškrouně neuděláme ostudu, ale pokud bude naše hlídka pracovat stejně jako dosud, žádná ostuda nehrozí a můžeme se jedinečně těšit na další skvělé umístění. Ať se vede kluci (a Helčo J)!

Stopař

Úvodem

aneb jak jsou věci snadné

Máme za sebou tábor, který byl v mnohém výjimečný. Například jsme opět byli na nejvzdálenějším místě tábora v historii našeho oddílu. Do 150 km vzdálených Valašských Klobouk je to přeci jen dál než do Štítů kousek za Zábřehem. Taky jsme byli na Yksuiapi v cizině (i když jen na Slovensku, ale jak se ukázalo, někteří se už ani tam nezvládnou domluvit, takže už to jakási cizina je), během celého tábora hořel v šamanském tee-pee oheň a zpívali jsme nahlas a vesele. Ne všechno z toho je nějak nezvládnutelné nebo

bůhvíjak překvapivé a obtížné, ale co se týče například místa letošního tábora, zas tak snadné to nebylo.

Před ...

Když se náčelnictvo v zemi rozhodovalo, kam vyrazit, převládal názor, že by to mělo být jinač než do Štítů, ale jakékoliv jiné místo se zdálo být velký problém – dovoz věcí nebo stavební materiál nebo budování komplet tábora na zelené louce nebo shánění povolení nebo přístup k pitné vodě a obchodu s potravinami nebo hrozilo, že místo už bude obsazené. A ono těch míst na výběr zrovna není moc a právě u místa ve Valašských Kloboukách se skloubily skoro všechny zde popsané překážky dohromady. Vše tedy tak nějak samospádem šlo opět k tradičním Štítům, až jsme jaksi své zraky ještě jednou upřely k Valašským Kloboukám a řekli si, že to zkusíme. Neříkám, že s vyřizováním nebyly žádné problémy, ale dnes už se mi chce napsat, že šlo vše jak na drátkách – pár telefonátů, dopisů, mailů, jedna osobní návštěva a po pár měsících už bylo jasné, že máme nejen zajištěné dobré místo u údolí Tichovského potoka, ale budeme tam mít i

... a po stavbě.

dovoz vody a potravin, podaří se tam dovézt naše věci, stavebního materiálu v okolních lesích je dost a připravíme si ho na brigádě. Zdálo se pak na hranicích našich možností vybudovat celý tábor úplně od nuly – kuchyň, jídelnu, umývárku atd. bez pomoci starých pák jako třeba Wablautanaga. Přesto během pár dnů stál pěkný, funkční tábor a mám dojem, že jsme pracím nevěnovali ani víc času, než když jedeme do Štítů, kde už polovina staveb stojí.

Jiným zajímavým příkladem je služba v kuchyni. Na Táboře „Já tě zabiju“ v roce 1999 byla v kuchyni kompletní družina a neustále dva členové vedení Dejmal

s Vlčákem. Letos tam byli jen dva lidé (skoro vždy byl alespoň jeden z nich nováčkem na táboře) plus někdo z vedení. Srovnávat letošní kvalitu, množství a dochvilnost jídel s táborem v roce 1999 snad ani nejde, je to rozdíl čtyř hvězdiček, jsme dnes mnohem lepší! Stejný model služeb v kuchyni, jaký jsme použili letos, by se ale před pár lety zdál nemyslitelný. Mám radost, že se nám daří věci, které se zprvu zdají být velice obtížné a také, že nás náš skautský oddíl učí, že řada zdánlivě nezvládnutelných úkolů je jen o tom chtít, rozhodnout se a zabrat a taky že lidská vůle zmůže opravdu hodně. Vždyť naše dosavadní úspěchy na Svojsíkově závodě jsou toho perfektním příkladem a snad i inspirací pro další přípravu!

Ale! Na tábor přeci jen nejezdíme kvůli dobré umývárce nebo pěknému místu v lese. Letošní tábor byl naprosto jedinečný co se týče party, která na něm hrála prim. Nebudu se tady rozepisovat o tom, jak byl po téhle stránce fajn, protože to možná slyšíte ze všech koutů a i tahle Kůra tým je snad prodchnutá, možná na to nemá někdo tak jednoznačný názor a nechci vám to tedy profláknout (znechutit). Chovat se k sobě jako kamarádi je ale nesmírně snadná věc. Nezdá se vůbec tak obtížná jako postavit tábor, sehnat místo nebo uvařit ve dvou lidech oběd pro 20 lidí. Nemusíte u toho týden dřít, dokonce člověk ani nemusí vzít do ruky sekeru, pilu nebo sirky. Často stačí se jen usmát, dát přednost, nezvýšit hlas. Přesto, zatímco místo na tábor, kuchyň s jídelnou a solidní jídla máme na táboře jakž takž každý rok, s přátelskou atmosférou to vždycky tak slavné není. Vida, tak snadná věc a je to takový problém. Možná je to tím, že si moc neuvědomujeme, že to není jen kupa dobrého jídla, ale možná především radost s kamarády, co nás večer nabádá ohodnotit den známkou jedna a pak se při usínání těšit ne den další. Každopádně letos se ta snadná věc povedla díky klukům, kteří tohle vědí a ti ostatní si toho snad všimli a příští rok to budou i oni, co budou rozdávat úsměvy.

Je ale před námi stále spousta problémů, které se nyní třeba zdají být nad naše síly, nevíme kde začít s jejich řešením a ve kterých náš oddíl pokulhává. Zde jsem psal jen o věcech, které se nám opravdu povedly. Pevně věřím, že tyto úspěchy budou pro nás všechny motivací pracovat na našem oddíle v nově skautském roce a že díky těmto poznatkům budeme hravě a s radostí zvládat „nezvládnutelné“.

Tábor posvátného ohně den po dni

ČTVRTEK 30. 6. 2005

Úplný začátek tábora, už osmnáctého kmene Šavanů, byl ve čtvrtek 14.30 na nádraží v Zábřeze. Někteří před pár hodinami teprve dostali vysvědčení a první výsadek už vyrážel na místo rábora. Byli to Stopař, Míša, OHYIESA, Mlčím a Mauglí. S sebou jsme vezli mimo věci nutných k přežití pár dní v přírodě také několik kilo hřebíků, pily, pořízy, sekery a palici. Na místo tábora jsme dorazili ve čtvrtek večer, počasí bylo pěkné, tráva posečená a dřevo z brigády na svém místě (a signál mobilních operátorů silnější než jsme čekali), takže už začátek byl nadějný. Jinak nás ale čekala holá zelená louka a spousta práce. Ještě jsme stihli stáhnout pár klád, postavit přístřešek, povečeřet a ulehli jsme.

První výsadek na Valašsku míří k

PÁTEK 1. 7. 2005

Ráno byla mlha, ale brzo se zvedla a opět svítilo slunko. OHYIESA vyrazil do Vysokého Pole domluvit dovoz jídla a vody, zbytek začal práce na stavbě jídelny a kuchyně. Kulatiny z brigády bylo dost, takže většina práce se odehrávala na louce. Po obědě vyrazil Stopař do Tichova doplnit zásobu vody a mezitím dorazila na místo tábora Avie s Tarzanem a obrovskou hromadou táborových věcí. Její nakládání proběhlo ten den dopoledne ve Štitech a v Zábřeze za účasti Rendyho, Tarzana, Draka, Ječmena, Martina a dalších mladších bojovníků. Po vyložení věcí se Tarzan s Mlčím vrhli na stavbu prvního stanu, protože dusné odpoledne dávalo tušit změnu zatím slunečného počasí a zanedlouho už začalo pršet. Co se vlezlo do tee-pee, to jsme uklidili a zbytek věcí jsme přikryli plachtou. Až do večera jsme v dešti pokračovali na stavbě kuchyně a jídelny.

SOBOTA 2. 7. 2005

Pršelo prakticky celou noc. Budiček jsme tedy asi o hodinku posunuli, ale když pršet nepřestávalo, postupně jsme vstávali a pokračovali v pracích. OHYIESA dorazil k cestě pro první dodávku potravin a vody, Mlčím s Tarzanem začali budovat latrinu a zbytek pracoval na kuchyni s jídelnou. Protože konstrukce střechy nad kuchyní už byla hotová, stačilo ji jen potáhnout plachtou a část prací už se dala dělat v suchu – konečně trocha komfortu na místě, kde před necelými dvěma dny nestálo ještě vůbec nic. Stopař s Mauglím pokračovali v zastřešování jídelny. V průběhu dopoledne přestalo pršet a postavili jsme ještě jeden stan. Po poledni na tábořiště dorazil MIČKINIKWA se Sedmou, kteří z Valašských Klobouk stopovali, protože Sedmu bolela zraněná noha. Zbytek táborníků pod vedením Rendyho nějak zabloudil a dorazil asi po půlhodině směrem od Tichova. Po krátké pauze se všichni zase rozprchli do práce. Družiny se rozdělily na poloviny a postavily si své stany. Do večera měli kluci (a Helča) za úkol vyrobit rámy na postele, udělat ohniště, navázat lining a nastěhovat se dostanů a MIČKINIKWA s několika kluky zašli do Tichova pro vodu.

NEDĚLE 3. 7. 2005

V neděli už počasí nezlobilo, ale práce bylo pořád dost. Ještě se dodělávaly některé stany, budovala se umývárka, kterou měl na starost Tarzan, MIČKINIKWA dělal sprchu atd. Dnes už se vařilo, i když v nedodělané kuchyni plné krámů to byla spíš improvizace než vaření. Například špagety, co byly k večeři, připomínaly spíš kaši – během tábora se pro takovýto typ těstovin vžil název Panzani. Každopádně v průběhu dne jsme se posunuli o pořádný kousek dál. Večer už stála umývárka, už od včerejška i latrina, v jídelně se dalo sedět a po večeři byl už tedy nepracovní program, kdy jsme se sešli v jídelně a povídali o tom, jak to na táboře chodí, jaká jsou základní pravidla atd. V průběhu dne malá skupinka vyrazila opět do Tichova pro vodu, kde se u jedné dobré ženy podařilo domluvit možnost brání vody kdykoliv v průběhu tábora.

Vedení ještě stále přespávalo v provizorním přístřešku ze čtvrtka, takže jsme měli možnost pozorovat první hlídku Helči ve stylu „maják“. Jo, když je člověk poprvé na táboře, nemůže být všechno dokonalé. O ničem dalším zajímavém v tento den už nevím.

PONDĚLÍ 4. 7. 2005

Dopoledne se opět ještě budovalo. Stále chyběla marodka v podsadovém stanu, kterou stavěl Mauglí s několika pomocníky. OHYIESA vyrazil pro nákup a vodu k cestě a Míša dodělával interiér jídelny. Chyběl ešusovník, nástěnky, pár lavic a jejich potažení igelitem – pro ten a pár dalších věcí vyrazil Míša na svém kole, které bylo letos součástí táborového vybavení, do Valašských Klobouk. Ještě se sluší podotknout, že slunce tento den opravdu páliło a léto se naplno přihlásilo o slovo. Stopař a spol. budovali specialitu loňského tábora – zavěšený stožár a Rendy byl tento den v kuchyni. Dnes už sice byla v kuchyni služba, ale práce na výrobě pultů a sousedícím techničáku bylo pořád dost. Služba byla mimochodem na tomto táboře řešena tak, že ji vykonávali pouze dva členové plus někdo z vedení, což je rekordně nízký počet. Přesto to na kvalitě a dochvilnosti jídel prakticky nebylo poznat a přitom se nikdo během tábora nedostal do kuchyně víc než třikrát.

Odpoledne už se tolik nedřelo a vyrazilo se pod Tarzanovým vedením na lakrosky. Stopař mezitím vyrazil ještě jednou do Klobouk něco dokoupit a Míšovi nebylo dobře, takže si šel lehnout. Lov lakrosek nebyl moc úspěšný a tak se raději vzali oddílové kovové a trochu jsme si zatrénovali. S lakroskami se šermovalo až do večere, mezitím si vedení postavilo svůj stan a po jídle se zpívalo, povídalo a četlo v jídelně. Zavedla se také novinka – tzv. večerníček, což bylo čtení příběhů s nevysvětlitelnými záhadami před spaním. V noci došlo také konečně k slavnostnímu zahájení již 18. tábora kmene.

ÚTERÝ 5. 7. 2005

Poprvé začalo táborové ráno se vším všudy. Rozcvičce předcházelo hledání pašeráků v táboře, kteří rozdávali nejrychlejším raním ptáčatům táborové peníze (šavanské lupeny). Pak teprve přišla klasická rozcvička do půl těla. Ráno už samozřejmě proběhlo také vztyčování státní vlajky a po něm jsme se vydali na krátkou vycházku do okolí tábora poznávat místní floru. To vedl MIČKINIKWA. Sluníčko opět svítilo a Míšova nevolnost z předchozího dne pokračovala. Po odpolední sváče se nejdrív opět s Mičkinikvou sešla skupinka připravující se na finále Svojsíkova závodu, zatímco zbytek tábora dopisoval deníky. Čas do obědu se pak věnoval nošení dřeva do stanů a výrobě shinniovek. Ty se dodělávali ještě i chvíli po obědě a pak začal zápas v shinny, který byl podle očitých svědků jeden z nejdřívějších, co zažili. V průběhu odpoledne se s námi také rozloučil MIČKINIKWA. Po svačině vyrazil Stopař, Martin, Drak a Ječmen opět pro vodu do Tichova a zbytek tábora absolvoval své první cvičné Yksuiapi s následnou důkladnou kontrolou sbalených batohů. Také se zatáhlo a citelně ochladilo. Čas do večere byl vyplněný nošením dřeva do stanů a konečně i pořádnou očištěnou ve sprše a po večeři proběhla soutěž Šavani hledají Superstar s nezbytnými kostýmy. Drsnou porotu s ostrým

jazykem tvořil Mauglí, OHYIESA, Mičim a Miša. Ze série vynikajících ve vynikajících kostýmech vyšel vítězně Drak z Bhútánu. Každopádně ale bylo opravdu o zábavu postaráno a některé komentáře odborné poroty stály zato. Změna počasí byla dokonána večer, kdy se solidně rozpršelo a hned tak nepřestalo.

STŘEDA 6. 7. 2005

Noc se propršela až do rána, takže se nekonalo ani hledání pašeráků, ani rozcvička. Zatažený den tedy začal tak nějak pozvolna. Po snídání se nekonalo ani vztyčování státní vlajky a rovnou se zaměřilo do stanu vedení, kde se ujal slova Mičim. Dopolední program se tedy skládal z různých her (například obviňování a obhajování lidí a zvířat se těšilo velké oblibě) prokládaných zpěvem s kytarou. Před obědem jsme si zahráli ještě klasiku – mafii. Navzdory počasí se dopoledne ve stanu v teple ohně povedlo a o smích nebyla nouze, zkrátka nás déšť rozhodně nezlomil.

Po obědě déšť pomalu ustával, takže program ve stanu už nepokračoval. Namísto toho bylo poněkud volnější odpoledne s nošením dřeva do stanu, protože zásoby topiva byly po noci a dopolední deště na dně. V průběhu odpoledne dorazil na tábor Běďa, kterého přivezli rodiče po dovolené v Bulharsku. Následovala zase část organizovaného programu, kdy jsme na louce pod vedením Tarzana zahráli pár her. Večerní program navazoval na včerejší úspěšnou Superstar, tentokrát se ale volil Misák tábora. Ve třech disciplínách (recitace, proměna ve večerní róbě a tanec) jsme mohli sledovat vystoupení například odvážné školačky Frídy v podání Rendyho, tradičně materialisticky agresivní chování podnikatele Arnošta Dogy (Ječmen), radikálně pacifistické výkřiky Draka z Bhútánu, ale taky vynikající kostým mimozemšťana Lišáka. Jednoznačně největší úspěch měla disciplína tanec, ve které soutěžícím sekundoval figurant poroty Mičim. John Travolta by nám záviděl a při obsazení slavné Pomády by se v dnešní době určitě s námi počítalo.

V noci pak proběhla první ze dvou nočních her tohoto tábora, ve které šlo o nošení lístečků se svým jménem do nádoby do lesa, kde ale samozřejmě byli strážci, kteří odvážlivce chytali. Nejlepší v tomhle plížení byl Běďa. Nejlepšího tygra v lese hodil Ječmen, když prchal před Mauglím.

ČTVRTEK 7. 7. 2005

Po spouště práce při stavbě tábora byl na tento den naplánován výlet do nedalekých Luhačovic. Ráno bylo počasí nejisté, sice nepršelo, ale bylo docela zataženo. Přesto se po snídání a obvyklých zmatcích vyrazilo, ačkoliv za chvíli se zpátky do tábora vrátil OHYIESA a Mauglí s Dušanem, který si zapomněl léky. Z pohledu nás, co jsme zůstali v táboře šlo ale zase o den pracovní. Počasí se nakonec rozhodlo, že bude krásně, což potěšilo nejen nás v táboře, ale především zbytek v Luhačovicích. Práce jsme si rozdělili takto – Mauglí dodělávat marodku, přičemž Stopař mu donese kulatinu, Tarzan s Mišou zrobí sušák a Mičim s OHYIESOU postaví saunu, která minulá dva roky na našich tábořích chyběla a Dušan jim u toho bude pomáhat. Tohle všechno se celkem stihlo (i když to zabralo prakticky celý den) až na Mauglího marodku, která se postupně stávala

evergreenem tábora. Při výrobě sušáku vznikl jako vedlejší stožár nový stožár, který měl nahradit stávající párátka a dál se například povedlo poskládat a uklídit věci v barevném tee-pee, které sloužilo trochu jako skladiště. Míša nestihl dokončit zavírání pytlů s odpadky, protože odpoledne jej čekala cesta domů a druhý den promoce a Mauglí se pokusil (opět neúspěšně) navštívit paní starostku ve Vlachově Lhotě – bohužel právě nebyla na úřadě.

Také nás navštívil MIKENOPA s rodinou, který bude se družinám Veteran Green stejně jako loni tábořit po nás. Výletníci se vrátili spokojení v podvečer a poslední důležitou událostí dne bylo vylosování Bílého Bizona. Jako první se ještě večer vypravil do okolí tábora pouze s botami, spodním prádlem, dekou a uzlovačkou na 24 hodin Mauglí. V noci se mu povedlo vzít si spacák a pár dalších věcí ze stanu a z kuchyně sklenici naložených okurek, přičemž ho už chytil hlídající Martin a vyhlásil poplach. Mauglímu se ale včas podařilo vysmeknout a utéct.

Luhačovice

Na dnešek byl pod mým vedením naplánován výlet do Luhačovic. Ranní vstávání a příprava na odchod se nesly ve znamení chaosu, ale vyrazili jsme. Z vedení já, OHYIESA a Mauglí. Jenže pak jsem si vzpoměl, že Dušan má mít sebou všude léky. Samozřejmě je neměl a tak OHYIESA běžel zpět. Protože to však nestihl, musel Dušan a s ním Mauglí zůstat na autobusové zastávce a šli zpět do tábora. Byt ve vedení není vždy příjemné, zvlášť když kvůli někomu jinému přijde o možnost účastnit se pěkného výletu.

No ale zbytek oddílu dorazil v pořádku do Luhačovic. Po prohlídce města jsme vyrazili na prameny. Protože pro dnešní den byl v ruletě vylosován „Dršňák“, bylo určeno, že každý z nás musí ochutnat všechny prameny. Někteří málem omdlávali, ale nakonec to zvládli všichni. Vincentka, Otovka, dr. Šťastného, atd...ještě dnes se mi z těch názvů motá hlava a žaludek.

Pak jsme vyrazili na přehradu na šlapadla. Bylo krásně a cesta okolím Luhačovic dobře uběhla. Zapůjčili jsme si tedy tři vodní stroje a vyrazili vstříc dobrodružství. Slečna v půjčovně (no ta, co se líbila Martinovi) nás upozornila, že jedno šlapadlo je pro 2 lidi. To ovšem nebránilo našim borcům, aby jich tam bylo i šest. Pak se Ječmen, Martin, Netopýr, Pavel a spol. pokusili dokonce jedno šlapadlo převrátit. V posledním okamžiku tomu zabránil Drak. Nevím, jak bychom to té holce vysvětlovali, kdybychom tam jedno přivezli vzhůru nohama. Ještě že aspoň Drak měl v tu chvíli rozum (bohužel jen v tehdy).

Nakonec jsme si šlapadla užívali celé dvě hodiny a pořádně se projeli. Určitě se tam líbilo i Helče, kterou na romantickou projíždku vzali Ječmen a Martin. Pak nás čekala cesta zpět do Luhačovic. Po cestě se Ječmen narychlo seznámil s místními skautkami, které asi zaujala Ječmenova postava kulturisty-teoretika. Bohužel jsme neměli na navazování kontaktů se sestrami mnoho času a tak jsme pokračovali. V Luhačovicích jsme napsali pohledy domů a poté nás pohltil autobus, který nás dovezl na místo ranního nástupu. Do tábora jsme dorazili na večeri.

Rendy

PÁTEK 8. 7. 2005

Ještě před snídaní jsme se pokusili vztyčit nový, vyšší stožár, ale to se nějak nepovedlo, stožár se naklonil víc než jsme potřebovali, jedno očko nevydrželo a málem jsme přišli o jídelnu. Nástup ke vztyčení státní vlajky byl tedy odložen. OHYIESA se vypravil s Mičím a Sedmou, kteří měli kožní problémy, k doktorce do Valašských Klobouk. Stožár se v průběhu dopoledne podařilo opravit a vztyčit, takže ještě proběhl opožděný nástup ke státní vlajce. Před obědem proběhl krátký turnaj v lakrosu namísto plánovaného softu, protože spousta lidí byla mimo tábor (Míša, Mauglí, Mičím, OHYIESA a Sedma) a na soft nás bylo málo. Mimořádně se zde také zastavil muž z nedaleké vesnice, který se zajímal o táboření v tee-pee a prošel kolem tábora dav asi 40 dětí ve žlutých čepkách.

Odpoledne proběhl tradiční cyklus etapovky a když se poněkud opožděně vrátil z města OHYIESA, pokračovalo se v povídání o OP. V průběhu odpoledne dorazil také Miša. Zatímco celý den bylo slunečno (i když trochu dusno), kolem odpolední svačiny se zatáhlo a sem tam spadla i nějaká kapka. V programovém bloku před večerí probíhala další etapa táborové hry, tentokrát obchodování s různými komoditami na různých výkupních a prodejních místech. Tato hra se setkala s velkým úspěchem. Pak už se ale rozpršelo pořádně, dokonce ani večerní nástup k snímání státní vlajky neproběhl, přišlo prakticky celou noc a předpověď o deštivém víkendu se začala naplňovat. Na lelawatice v náčelnickém stanu zakončil úspěšně svou zkoušku Bílého Bizona Mauglí, protože ze svých sedmi životů ztratil pouze tři.

SOBOTA 9. 7. 2005

Už druhá sobota tábora se konala v zataženém, občas i mokrém duchu. Alespoň, že v tento den nebylo naplánováno nic moc pevného, protože soboty bývají na táboře tradičně věnované mytí, saunování, praní atd. V dopoledním programu jsme se mimo etapovky věnovali ještě nošení dřeva k sauně, které letos byla mimořádně velká a také hodně daleko, až u tůně na potoce několik set metrů pod táborem – u slavného Balatonu z před tří let. Občas nás do toho skropila nějaká ta přeháněčka, takže vedro nám u toho určitě nebylo. Po svačině tedy došlo na očekávanou saunu, kterou velká část táborníků ještě nikdy

nezažila. Vzhledem k jejím rozměrům se prakticky celý tábor vysaunoval celkem bez problémů nadvakrát. Souběžně s tím tedy probíhala také sprcha a praní, což měli všichni během odpoledne stihnout – to se docela povedlo a po večerí už následoval klidný program v jídelně, kde se zpívalo a povídalo o svátcích, které nás každý rok začátkem června na táboře jaksi mijejí, tedy výročí příchodu Cyrila a Metoděje a upálení Mistra Jana Husa. Na večerní lelawatice se ke zkoušce Bílého Bizona přihlásil rádce VIKŮ Dráček a před večerkou tedy vyrazil do lesů v okolí tábora.

NEDĚLE 10. 7. 2005

Všelijaké počasí z předchozího dne pokračovalo i dnes, takže i neděle byla docela deštivá. Ráno bylo klasicky bez rozcvičky a po snídani se rozběhla výroba tradičních kár. Šlo tedy spíše jen o počátky výroby, protože na tuto práci byl čas pouze do dopolední svačiny. I během této chvíle nás párkrát provětrala dešťová přehánka, ale to už byl v těchto dnech folklór, na který bylo třeba si zvyknout. Před obědem probíhal program ve stanu vedení, kde měl OHYIESA s Mlčímem připravené povídání o OP, indiánech a čtení z knihy Tecumseh, při kterém někteří usnuli. Po obědě, kterému předcházeli shyby (což se na tomto táboře stalo tradiční téměř před každým jídlem) a na který navazoval tzv. cyklus táborové etapovky (opět tradiční skoro po každém jídle) proběhlo plnění sportovních OP opět pod vedením ohnivců Mlčima a Ohiyesy. Po svačině nás zase trápil déšť a tak z lukostřelby a vzduchovek, což byla zase součástí etapovky, moc nebylo. Před večerí se tedy ještě zašlo na dřevo, abychom zvládli ve stanech deštivé počasí, ačkoliv je pravda, že navzdory trvale zatažené obloze bylo docela teplo. Večer jsme opět strávili ve stanu vedení, kde mimo povídání o indiánech a zpěvu proběhla také Mišova soutěž „Chcete být milionářem“, která sklídila velký úspěch. Večer zakončil svou zkoušku

Bílého Bizona Drak, který z tábora až do dnešní osmé hodiny večer prakticky nic nevzal (kromě jídla z potoka) a přežíval celou dobu s častým deštěm jen v dece.

PONDĚLÍ 11. 7. 2005

Po mnoha dnech nás opět táhlo ze spacáků sluníčko, takže se vstávalo mnohem líp. Po ranním hledání pašeráků, snídani, rozcvičce a nástupu se konstruktéři opět vrhli na výrobu kár. V průběhu dopoledne tak vznikly stroje značky Sucharu, Citroen WRC a Ford Fokus WRC. Stroje se dodělávaly ještě v průběhu poledního klidu a po něm následovala bojová etapovka, kde se rody Káňat a Vlků spojily proti vedení a bránily své vlajky a oblasti. Po akční hře a svačině následovala neméně akční táborová Rallye Valašské Klobouky s vytvořenými vozy. V hodnocení vzhledu ještě vyhrál stroj Citroen rodu Káňat, ale to bylo prakticky vše, co předvedl. Mauglí (šéf závodu) vymyslel opravdu drsné trasy, ale už při první etapě po rovné louce upadla Citroenu i Fordu (Vlci) kola. Ve srovnání s tím, co mělo přijít, to ale byla procházka růžovým sadem. Obzvláště chutná byla etapa „Tři toky“. Po pěti etapách, které dnes proběhly, zbyly z Citroenu pohromadě jen tři kusy dřeva a vlčí Ford už bylo také možno používat jen jako nosítka. Rallye tedy byla přerušena pro nezpůsobilost strojů. Pak se přihnala bouřka s pořádným lijákem, během níž proběhlo cvičné yksuiapi. Někteří měli s balením pořádku ještě problémy. Po večeri nás čekala oblíbená aukce, pak krátká rozmluva se staršími a na závěr si kdo chtěl zašel pro dřevo do stanů.

ÚTERÝ 12. 7. 2005 – skupina menších

V průběhu noci odstartovalo letošní velké yksuiapi. Rendy mezi půl třetí a půl čtvrtou ráno vzbudil postupně dvojice Martin+Helča, Drak+Béďa,Sběratel+Ječmen. Pak odešel i Rendy s Tarzanem, všichni pouze věděli, že mají sraz v 6:30 na nádraží v Horní Lidči, odkud směřovali dál na Slovensko. O tom se ale dočtete ve vyprávění Rendyho o pár stránek dál, který celé Yksuiapi absolvoval.

Teď se ale vrátíme zpátky do noci na úterý. Zbytek tábora v poklidu spal a ráno jej probudilo opět sluníčko. Po snídani a nástupu ke vztyčení státní vlajky vyrazil zbytek kluků pod vedením Miši a Mauglího na výlet do Brumova. V táboře zůstal jen OHYIESA, Stopař a Mlčím. OHYIESA s Mlčímem nejdřív vyrazili pro nákup a vodu a zbytek dopoledne věnovali shánění dřeva do šamanského tee-pee, kde hořel věčný oheň. Stopař většinu dne strávil při budování schodů na přístupové cestě ke sprše. Po poledni dorazil Cesták s Plamenem, kteří se hned vrhli do práce. Nejdřív si udělali rámy na postele, zabydleli se a pak Cestovatel s Mlčímem vylepšili schody na přístupu k umývárce, Plamen upgradoval držák barelu na latře, přičemž OHYIESA zkonstruoval další nástěnku. Co mezitím podnikla část kluků, která ráno vyrazila na výlet popisuje Mauglí:

Po nástupu jsme se sbalili na jednodenní výlet. Vyrazili jsme na autobus do Vlachovy Lhoty odkud jsme se přesunuli do Klobouk. Tam jsme museli hodně spěchat, abychom stihli vlak. Na nádraží jsme se převlékli do trik a když jsme nastupovali do vlaku směr Brumov, potkali jsme Cestovatele s Plamenem. V Brumově byl chvilku

v centru rozchod a pak jsme se vydali na místní hrad. Poté jsme se vydali pěšky ke kapli. Odtud jsme vyrazili pěšky zpět do Klobouk, kde jsme nakoupili jídlo a byla pauza, dokud nepřišel autobus. Tím jsme přijeli zpět do Vlachovy Lhoty a šli zpátky do tábora.

Kluci se vrátili z výletu kolem páte a až do večere měli volno na deniky, orlí pera a dřevo do stanů (myslím, že moc lidí na něj nevyrazilo). Po večeri ještě proběhl tradiční ohnivák a pak už se jen zpívalo. Podařilo se nám dokonce poprvé vypotit i titulní písničku z pohádky Princezna ze mlejna.

STŘEDA 13. 7. 2005 – skupina pod Míšovým vedením (sepsal Mauglí)

Dnešní den začal dřív než obvykle. Přibližně v šest ráno se pískl poplach a následovalo yksuiapi 15 minut. Jak poplach, tak yksuiapi proběhl nad očekávání dobře, všichni byli solidně sbalení i když sem tam si ještě někteří museli pro něco do stanu. Následovala snídaně, přibalení jídla a po půl sedmé se vyrazilo na autobus do Vlachovy Lhoty. V Kloboukách jsme vlakem tentokrát na opačnou stranu. Vystoupili jsme v Lidečku a vyrazili směr Pulčinské skály. Cestou se nám podařilo přejít odbočku, takže jsme si zašli asi o kilometr. Nahoře se fyzicky naprosto vyčerpaný Lišák nabídl, že pohlídá batohy a všichni ostatní vyrazili na prohlídku skal. To nám trvalo asi hodinu a cestou jsme zažili zajímavé příhody s elektrickým ohradníkem. Poté jsme našli Lišáka a vyrazili zpět na zastávku. Odtud jsme jeli vlakem do Bystřičky a poté autobusem na místní přehradu, kde jsme zjistili, že probíhá oprava hráze a přehrada je o 10 metrů vypuštěna. Tak jsme našli místo, kde se koupat dá, ale po 20 minutách začalo pršet a hřmít. Rychle jsme se oblékli a schovali se v restauraci, kde jsme si koupili pití a někteří i jídlo. Poté nám jel autobus zpět do Bystřičky, kde jsme nestihli vlak do Valmezu a tak jsme hodinu čekali na nádraží a hráli mafiány. Když jsme dojeli do Valmezu museli jsme opět hodinu čekat na vlak do Rožnova, kam jsme dojeli v devět večer. Vyrazili jsme a asi po 10 minutách chůze jsme rozbili tábor a šli spát.

ČTVRTEK 14. 7. 2005 – skupina pod Míšovým vedením (sepsal Mauglí)

Dnešní den začal dřív než obvykle. Přibližně v šest ráno se pískl poplach a ráno jsme vstali v půl sedmé abychom stihli autobus na Radhošť. Na autobusáku jsme vyrazili do obchodu nakoupit jídlo a pak už nám jel autobus. Z Pusteven jsme vyrazili na vrchol Radhoště kolem sochy boha Radegasta a cestou jsme se vydatně krmili borůvkami. Na vrcholu byla přestávka a prohlídka ten den otevřené kaple Cyrila a Metoděje. Poté jsme se vydali pěšky zpět do Rožnova. Odtud jsme jeli vlakem zpět do tábora. Členy této skupiny byl Mauglí, Míša, Netopýr, Pavel, Lišák, Šmodrch, Dušan, Sedma, Grizzly.

STŘEDA 13. 7. 2005 – skupina v táboře

V táboře tedy po odchodu skupiny pod vedením Míši zůstal Stopař, Mičím, OHYIESA, Cesták a Plamen. Poslední jmenovaní v průběhu dopoledne přitáhli z lesa asi 6 týpiovek a pak pracovali na jejich očištění. Stopař v průběhu dne upravil přístup k potoku u kuchyně. Odpoledne, když si OHYIESA dělal lenošku z proutí a Mičím si maloval svou bednu (i když zatím zůstal jen u nákrasů) jsme se svými pracemi všichni sešli v dřevárce u kuchyně a při povídání došla řeč na všelijaká témata jako třeba víra, církve atd. Zdá se, že filozofové budou ze všech, nejen z Ohiesy. K večeri jsme si dali puding a večer a asi i část dlouhé hlídky strávil Cesták s Mičím a OHYIESA s hraním hexagonů. Celý den bylo pěkné počasí, i když v podvečer věštily mraky, hřmění a silný vítr příchod bouřky. Naštěstí ale spadlo jen pár kapek.

ČTVRTEK 14. 7. 2005 – skupina v táboře

V noci jsme si tedy v pěti lidech opravdu zahlídali, takže ráno se vstávalo po osmé hodině. Za chvíli už sluníčko docela páliło a všichni jsme se rozutekli po svých pracích. Cesták s Plamenem opět vyrazili na týpiovky, Stopař dodělával schody k potoku u kuchyně a OHYIESA s Mičím vyrazili pro objednávku jídla a pak se vrhli na malování

beden – Mlčím zdobil svoji a OHYIESA valil jednobarevně oddílové. Odpoleden Stopař navštívil paní starostku ve Vlachově Lhotě a konečně se podařilo ji zastihnout na úřadě a pak zatopil ve sprše, což se docela hodilo, protože kolem páté dorazili téměř záraz obě skupiny z putování. Čas do večere se věnoval především sprše, vybalení věcí a relaxaci. Po večeri se přihnala solidní bouřka, takže povídání o zážitcích z Yksuiapi prokládané zpěvem proběhlo v tee-pee vedení. Večer se počasí zase uklidnilo a v noci dokonce byly vidět hvězdy.

ÚTERÝ 12. 7. 2005 – skupina „Slovensko“

Letošní Velké Yksuiapi bylo zahájeno trochu netradičně. Ve 2.20 ráno jsem vzbudil první skupinu – Helča a Martin, která dostala vybavení, instrukce a vyrazila. Druhá skupina Drak a Běda byla vzbuzena asi 3.10 a poslední Ječmen se Sběrošem asi ve 3.50. O co šlo? Skupiny se měly dostat na nádraží v Horní Lidči do 7.30. V táboře si prohlédli mapu a dostali věci na Yksuiapi. Jediní kdo to zvládli se ctí byli Ječmen a Sběroš. Ostatní nějak zamatkovali v Tichově a poslední etapu museli dojet autobusem, aby to vůbec stihli. K tomuto činu se přiznali až za Žilinou!

Vedení výpravy (já a Tarzan) vyrazilo asi o půl páté do Klobouk na vlak. Díky mému „vedení“ nám vlak málem ujel. Ale všichni jsme se šťastně setkali a vyrazili na Slovensko. Bohužel se Yksuiapi nemohli účastnit další borci, kteří si nestihli vyřídit pas. Někteří se o to ani nepokusili (?).

Prvním cílem byla Žilina. Zde jsme si vyměnili naše koruny za tvrdou slovenskou měnu a vyrazili směr historické centrum. Tam kluky nejmíc zaujala cukrárna. Po jejich návratu jsem se zeptal, jestli je tam něco dobrého. Odpověděl mi světák Sběratel cituji: „Jo, je tam dobrá obsluha.“ Tím měl na mysli tři dívky okolo dvaceti.

Žilinu jsme opustili před polednem, i díky hodnému stařečkovi, který tam převádí bojácné skauty přes ulici. Dokonce hned dvakrát jsme ho potkali, jak nebojácně vlezl do nejhustší dopravy i se svým starým kolem. Za Žilinou nás čekala zřícenina hradu Cibulník. Nebylo to však nějaké Brníčko – byla to skutečně velká zřícenina s několika úrovněmi, ochozy, téměř bludiště. Pod touto zříceninou jsme potkali nějaké turisty z New Yorku, jak

anglickou konverzaci zjistil Tarzan. Radost Draka neznala mezí.

Raději jsme vyrazili vstříc Sulovským vrchům. Po cestě nás čekali Rajecké Teplice, kde byl plánován nocleh. Značka se občas záhadně ztrácela a cesta dle mapy 3 hodiny nám trvala pět hodin, ale nakonec jsme dorazili. Bohužel koupaliště už mělo zavřeno. Někteří byli na pokraji fyzických sil a tak jsme šli do řeky na osvěžení. Zde exhiboval Ječmen, který v plavkách v rozestavěné hale zpíval „Fajnl kamdau“ okolo jdoucím turistkám.

Na večeri jsme zašli do restauračního zařízení, kde jsme ochutnali převážně guláš, Ječmen bramboráky. Spát jsme vyrazili do lesa, kde jsme našli perfektní plácek akorát pro nás. Během půl hodiny stály stany nebo přístřešky a po desáté jsme zalehli.

STŘEDA 13. 7. 2005 – skupina „Slovensko“

Dnes nás čekala hlavní část výpravy – samotné Sulovské vrchy. Nejprve bylo nutno se vyšplhat na jejich hřeben, což byl kopec který nás poránu pěkně zadýchal. Navíc bylo vedro a tak některé slabší kusy hned od rána nemohly. Asi v deset jsme ale byli nahoře a ten krásný výhled stál za to. Nyní nás čekala asi šestihodinová hřebenovka. Terén byl velice náročný a také zajímavý. Mě nejvíc zaujalo místo, kde se značka ztrácela ve skalní průrvě a bylo nutné slézt asi tři metry dolů. Naše pochodové tempo nebylo

vysoké, zato asi každé dva kilometry byla vyhlídka, takže jsme udělali pauzu a kochali se. Odpoledne jsme dorazili na další krásnou zříceninu Súlov. Zde byl nádherný výhled do údolí pod námi. Tarzan zde zrobil krásné fotky a tak je můžete také obdivovat. Za den jsme prošli celé Sulovské vrchy. Večer jsme se dostali do nějaké dědinky, kde jsme dlouho marně hledali nocleh. Nakonec jsme se ubytovali v nedalekém lesíku.

ČTVRTEK 14. 7. 2005 – skupina „Slovensko“

Ráno jsme vyrazili do té dědinky doplnit zásoby. Jak už to tak bývá, jediný obchůdek byl zároveň i hospodou, takže jsme měli možnost například zjistit, že v této vesnici se už od časného rána především sedí v hospodě. Jak řeklo nezávisle na sobě několik hochů, bylo to přesně jako ve filmu s Bohušem – Dědictví aneb... Prostě pár borců, co celý den sedí na svých židličkách a utápí svůj život v hospodských řečech a pivu. Jsem rád, že klukům to připadalo spíše k smíchu.

Béda vykonal ranní mytí obličeje pomocí zrcátka odstavené Octavie. Paní v obchodě byla ochotná a na rozloučenou nás obdarovala letáčky s místními zajímavostmi. Po cestě do Považské Bystrice jsme prošli Manínskou Tiesňavou, zajímavým skalním útvarem přímo u cesty. Poté nás čekal už jen sprint na vlak, ale vzhledem ke zpoždění nám neujel. Ve vlaku pak šel Martin požádat nějaké holky, jestli by nezavřely okno. Vrátil se s očima navrch hlavy a povídá, že to jsou asi Němky, že jim vůbec nerozumí. Tak vystartoval Ječmen, a spustil na ně anglicky. Ukázalo se, že to nejsou žádné Němky ale Slovenky. Prostě Martin je jazykovědec. Ječmen se vrátil uražen na Martina, že prý teď před dotyčnými vypadá jako pitomec. Aspoň jsme se zasmáli. Hladce jsme projeli pasovou kontrolou až na Ječmena, který do poslední chvíle nemohl pas najít. V Horní Lidči jsme narazili na druhou půlku tábora, vracející se z Beskyd. Do tábora jsme tedy vyrazili společně. Do večera bylo víceméně volno a čas na sdělování zážitků.

PÁTEK 15. 7. 2005

Po včerejší bouřce nás sice ráno vítala ze spánku v našem údolí Tichovského potoka celkem tradiční mlha, ale za chvíli už ji probily sluneční paprsky a krásné počasí vydrželo celý den. Na základě losu včerejší rulety jsme si užili snídani na stromě, která už na našem táboře po řadu let nechyběla a ráno pak probíhala rekonstrukce kár, aby bylo možné dokončit přerušenu Rallye Valašské Klobouky. Některé stroje vyžadovaly opravdu důkladnou rekonstrukci (Ford Pokus a především Citroen Káňat), ale během dopoledne se to povedlo stihnout a došla řada i na lasování s Plamínkem, protože ten s Cestákem v sobotu odjížděl a využili jsme tak jeho dovedností s lasem. V poledním klidu ještě Mauglí, Miša a Stopař dokončili naše táborové lanové centrum, ve kterém probíhal první dopolední program. Celkem zde bylo šest atrakcí (křížová cesta, rytířské třmeny, hory doly, tramvaj, pád do hlubin, bez opory), každá jinak obtížná a její zdolání jinak finančně ohodnocené. „Bez opory“ zvládl například jen Drak a Martin. Po svačině byla dokončena táborová rallye kár. Mauglím připravené etapy byly opět drsné – nejakčejší zážitky přinesla závěrečná etapa nazvaná povodeň, která celá probíhala v korytě potoka místy s půlmetru hlubokými tůňemi. Sluníčko pořád svítilo, takže to snad nikomu nevadilo a srandy bylo kopec. Do večere zbyl čas, takže komu nestačilo koupání při kárách, mohl vyrazit do Balatonu nebo si třeba dělat dřevo. Možná to bylo krásným letním dnem, ale nálada při práci ve dřevárce byla vynikající, pracovalo se, lasovalo se, kluci si navzájem pomáhali, zkrátka bylo radost koukat, jak parta v Trojce válí! Takových chviliek by mělo být ve skautském oddíle co nejvíc. Ve večerním programu proběhl na základě včerejšího losu v ruletě táborový soud, ve kterém byl odsouzen Ječmen za pokus o překročení státních hranic bez platného cestovního dokladu, Pavel za ohrožování okolí lasem a Dušan za nesplácení dluhů. Soud byl bohužel pro nekázeň v soudní síni na chvíli přerušen, což byl jeden z mála kazů na dnešním, jinak velice povedeném dni. Večer ještě proběhla stezka odvahy (na kterou se Grizzly nedostavil, protože snad nemohl najít ponožky) a před ulehnutím jsme si řekli ještě něco o hvězdách, protože byla jasná obloha.

SOBOTA 16. 7. 2005

Ráno byl v souladu s výsledkem losu rulety v předchozím dni posunut budíček o 1 hodinu dozadu. Ve zbytku ranního programu před svačinou proběhlo nošení dřeva k sauně. Den byl mimochodem opět krásně slunečný, takže v docela již parném vedru proběhl Nutella cup – tradiční turnaj v shinny, jen se změnil sponzor, takže už nejde o Meloun cup. Po obědě a poledním klidu bylo taky už tradiční sobotní volno, kdy měli všichni za úkol se vysprchovat, vyprat si a zájemci měli možnost sauny. Tohle probíhalo až do večere. Po večeri jsme (mimo jiné) taky po delší době zpívali a nutno uznat, že nám to docela šlo. Ještě by se hodilo poznamenat, že v průběhu dopoledne dorazil Zdeněk z Koníků a za chvíli taky Šídlo s Mičkinikwou. Hned po obědě naopak odjeli Plamen s Cestákem.

NEDĚLE 17. 7. 2005

Den na který se všichni těší – tedy návštěvák začínal opět o hodinu pozděj a navíc docela netradičně. Vedení totiž ráno roznášelo snídani do postele. Dopoledne ještě chvíli probíhal organizovaný program pro skupinu připravující se na Svojsíkův závod. Pak už se začali rojit rodiče, babičky, dědečky, bráškové a

sestříčky. Vozili buchty, melouny, koláče a dokonce pizzu, procházeli tábor, obdivovali všelicos v táboře a zkoušeli si střelbu ze vzduchovek nebo naše lanové centrum. Příjezd některým rodičům trochu zkomplikovala nová uzavírka mezi Vysokým Polem a Loučkou, ale nakonec snad dorazili všichni, co vyjeli k našemu táboru. Na oběd se jako obvykle shybovalo a všechny rekordy tady nepřekonatelně zlomil Pepa (Šmodrchův brácha, typuju tak čtyři roky), když udělal 22 shybů. Pravda je, že tatínek trochu pomáhal.

Už třetí den za sebou bylo pěkné, suché počasí, čili povedený návštěvák, jako ostatně každý rok. Po večeři, když už všichni rodiče odjeli, proběhla výroba lodiček do etapovky (exempláře byly z různých materiálů – kůra, dřevo, hliníkové víčko od esusu) a souběžně s tím výroba kolíků na dnešní noční hru. Před večerní hygienou jsme si ještě zazpívali v jídelně a je třeba uznat, že nám to opravdu šlo. Snad to bylo povedeným dnem a pěkným počasím, ale myslím, že právě dnes jsme zpívali nejlip, co já v Šavanech pamatuju. Po desáté tedy vypukla ona noční hra. Členové se vydali pár set metrů za tábor, kde byla jejich doupata a odtud vyráželi se svými kolíky do vedením hlídaného tábora, aby je umístili do vymezených prostorů. Hlídalo sice vedení a dokonce ve dvou, ale za chvíli byla spousta kolíků i v nejméně chráněném prostoru pod stožárem. Mimo jiné nás navštívila i banda jakýchsi týpků, kteří tvrdili, že jdou ze Lhotky (místní pojmenování Vlachovy Lhoty) a chtějí dohodnout fotbalový zápas. Byli jsme celkem šokováni a navíc se kluci podezřele rychle poroučeli, takže jsme nic nedomluvili a teprve potom u nás začala vyvolávat úsměvy skutečnost, že přišli v jedenáct večer dohodnout fotbal. Pravděpodobně šli na přepad a zaskočila je naše hra. Proto jsme v příštích dnech lehce posílili první hlídky. Noční hra trvala do půl jedné a vyhrál Martin.

PONDĚLÍ 18. 7. 2005

Další slunečný den nás čekal i na začátku posledního táborového týdne. Ráno namísto tradičního hledání pašeráků byl boj o trezor National bank, v němž lupiči docela uspěli, napakovali se nehoráznými částkami (například Drak toho ukrad hodně) a roztočili tak nemilosrdně inflační spirálu šavanských lupenů.

Po snídani byl v plánu mač v softu, ale bylo mokro, takže se přehodil dopolední program s ranním. Nejdřív ale proběhla soutěž Zlatá buchta. Tradiční favorit z řady předchozích ročníků – paní Kalábová – letos neprobouzela soupeře ze sna, takže vše bylo otevřené. Zvítězila nakonec maminka od Šmodrcha se svojí jablečnou buchtou. Před svačinou ještě probíhalo plnění OP pod Mičkinikwovým vedením. Před obědem jsme si tedy už na suché louce zahráli soft a zvítězili Vlci posílení Mauglím a Rendym. Na obědě se zavedl Babylon (tedy domluva jinak než česky nebo slovensky), který padl ve včerejší ruletě. Ozývala se především angličtina a němčina, ale sem tam i ruština, bangladéština a křováčtina. Babylon skončil s poledním klidem a pak začala další etapa táborové hry – stavba hradů z hlíny. Po svačině měl Rendy připravené různé zajímavé soutěže na louce. Před večeří byla chvíle i na nošení dřeva a krátký čas se před i po večeři věnoval přípravě naší hlídky na finále Svojsíkova závodu. Večer opět došlo na zpívání, které nám tady na táboře tak šlo. Po tradičním večerníčku jsme tedy ulehli. V noci bylo teplo, ale zataženo a přihnala se silná bouře, která utnulí čtyři slunečné dny.

ÚTERÝ 19. 7. 2005

Ráno bylo zataženo, i když pořád docela teplo. V průběhu dopoledne nás tedy zastihlo několik lehčích dešťových přeháněk, což ale program příliš neovlivnilo. Nejdřív proběhl závod lodiček v etapovce, které se vyráběly na návštěvní den. Poté byl čas věnovaný plnění OP ze skalpu ochranářství, konkrétně se vyšlo na krátkou vycházku do okolí tábora pod vedením Mičima. Po svačině proběhl obvyklý cyklus etapovky, poté ohnivák a vzhledem k nepříjemnému počasí jsme se chvíli schovali do stanu a něco si zazpívali. Pak následovalo yksuiapi, které jsme si vylosovali ve včerejší ruletě. Především ti menší z něj vzhledem k mokrému počasí neměli moc radost. Ale ukázalo se, že jde pouze o cvičné. Uklidnění pocitem, že včerejším „výhra“ v ruletě už je zdárně za námi, se

asi většina lidí v klidu vybalila. Hned po obědě přišlo ale další překvapení, tentokrát ostré yksuiapi a i přes stále nejisté počasí se vyrazilo do okolních vesnic na hru Operace Valašský expres.

Úkolem jednotlivých družin bylo ve vesnicích zjistit některé základní místopisné údaje. Za ně získaly od spolupracovníka klíč k šifře, která jim prozradilo místo setkání se zástupci odboje, kterým měly předat jméno agenta (to měly rody také zjistit). Tím byla mise splněna. Oba rody svůj úkol zvládly, i když Kaňata si v čele s Ječmenem v závěru, při příchodu na kontaktní místo (památník Ploština), neodpustili šaškárnu přicházejícího pohřebního průvodu. Panovaly pak sice spory, zda kluci přišli v limitu (do 19:30), ale nakonec jsme dohady o vteřinkách nechaly být a i Kaňatům bylo úspěšné splnění mise uznáno. Stopař s Mlčímem, kteří na rody v cíli čekali, jim předali jídlo k večeru a na osmou hodinu byla domluvena prohlídka místního muzea. Ukázalo se, že starší paní není ani tak průvodkyně, jako spíš pamětník a přímý účastník tragických událostí starých 60 let. Namísto nudného výkladu nás tedy čekalo zajímavé a bezprostřední svědectví tehdejšího vypálení osady Ploština z pohledu tehdy sedmnáctileté dívky. Prohlídka byla delší než jsme čekali (menší kluky už přemáhala únava), takže stany poblíž památníku jsme stavěli za tmy. Ti rychlejší pomohli těm pomalejším, mraky už byly roztrhané a přeháňky nadobro ustaly, takže v ničem nebyl problém.

Průběh Operace Valašský expres z pohledu Vlků (sesmolil Drak):

Po vyhlášení yksuiapi 15 minut jsme s balení vylezli před stan. Tam nám Stopař dal legendu a úkoly, které jsme měli splnit. Tak jsme vyrazili. Nejdřív jsme museli jít do Vysokého Pole, kde jsme museli zjistit jméno místního starosty, čp. obecního úřadu, počet obyvatel a cenu, za kterou se prodává Natural 95 na místní benzínce. V 16:00 jsme měli čekat u křížku na konci Vysokého Pole na spolupracovníka, který nám měl dát klíč k šifře za zjištěné údaje. Ke křížku jsme došli asi v 15:00. Náš spolupracovník (Míša) nám dal klíč k šifře, JURÁŠ 42, ve které jsme se dozvěděli, že musíme jít ke křížku do Drnovic. Ze slov na křížku jsme složili místo našeho cíle – památník Ploština. Asi po půlhodině chůze jsme dorazili k památníku. Protože začínalo pršet, našli jsme si prázdnou budku s občerstvením a schovali se před deštěm. Za dvě hodiny, tj. v 19:30, jsme měli být na památníku. Měli jsme mít jméno agenta, které jsme složili ze jména starosty Drnovic, starosty Vysokého Pole a jména na kapličce na Ploštině. Ze jmen Zicha Josef, Zicha Josef a Zicha Josef jsme odhadli jméno Zicha Josef. Jméno agenta jsme kupodivu odhadli správně. Na památníku na nás čekali Stopař s Mlčímem, kteří přinesli jídlo. Asi v 19:50 jsme vyrazili do muzea na Ploštině, kde nám paní – pamětnice řekla, jak to tenkrát v 45. roce když fašisti vypálili vesnici Ploština vlastně bylo. Po zajímavé přednášce a prohlídce muzea jsme postavili bez větších problémů přístřešky a kolem 22:00 zalehli.

Průběh Operace Valašský expres z pohledu Kaňat:

Vyšli jsme z tábora a šli po žluté tak sto metrů a někteří si museli upravit popruhy na batozích. Sundali jsme si kroje, vyšli na takovej kopec a šli dolů strašným bahnem. Boty vážili tak tři kila každá. Rozdělili jsme se cestou na dvě skupiny. První šla rychlejš a zjistila ve vesnici nějaké informace. Druhá dorazila k Obecnímu úřadu Drnovice a chvíli později. Zjistili jsme ještě počet obyvatel. Starosta v hospodě nám řekl, že je tu 468 – 1 stará paní. Počkali jsme na informátora a vyšli ke kódovacím místům. Po projití všech tří kódovacích míst jsme vyrazili do Ploštiny, kde jsme pojedli u kapličky a zároveň jsme se v ní schovali před deštěm. Po krátké přeháňce jsme šli na pódium a zpívali It's a final countdown. První k památníku vyšli Vlci a pak jsme byli asi 30 m od památníku a zpomalili jsme tak na 1 km/hod a došli přesně v 19:30. U památníku jsme pojedli a šli do muzea. Pak jsme hodili sicnu za památníkem.

Pozn. Ječmenovo vyprávění je možná nepřesné a nekompletní, protože jsem to fakt místy nemohl přečíst.

STŘEDA 20. 7. 2005

Ráno jsme se vyklubali ze stanů, pojedli a kolem půl deváté jsme vyrazili k táboru. Je fajn, že někteří kluci jako Ječmen, Drak a Martin pomáhali kluků jak se stavbou, tak s balením, zatímco někteří trucovali, zatímco někteří trucovali, že jim to nejde a tím jen kazili dobrou náladu ostatním. Do tábora jsme i s krátkou pauzou u obchodu v Drnovicích dorazili ještě před svačinou. Po ní byla vztyčena státní vlajka a až do

oběda volno s možností sprchy, psaním deníků nebo plněním OP. Tento den bylo mimochodem docela pěkné, oblačné počasí, sluníčko sem tam svítilo, ale rozhodně nebylo žádné vedro. Po obědě si včerejší služba Drak+Ječmen přebrala zpět službu od vedení a na programu byla bojová hra z etapovky. Tu musel Tarzan bohužel po chvíli přerušit pro nekázeň a až do svačiny se nosilo dřevo do kuchyně. Po svačině proběhlo házení o osud stanu Cool tee-pee (Lišák, Šídlo, Helča, Martin) a protože padlo sudé číslo šla tahle parta za své tři nuly v bodování čistoty do potoka. Dále následovalo plnění OP a také dýchánek hlídky pro Svojsíkův závod, což jsou činnosti, kterým se v posledních dnech tábora věnovalo čím dál víc času. Sem tam nám také táborem prošel nějaký ten turista či houbař. Po večeri ještě pokračovalo plnění OP rozdělávání ohně – ohnivák a zbylých několik desítek minut do večerní hygieny jsme věnovali zpěvu. To by ale ještě nebyl výčet důležitých událostí dne kompletní, protože se soumrakem se odebral ke svému ohni vigilií Rendy. Na Ielawatice jsme se také dozvěděli, že Helča napodruhé úspěšně zdolal nováčkovskou zkoušku, což se v úvodu tábora povedlo hned napoprvé také Pavlovi. Dále se těsně před večerkou vypravil Ječmen jako Bílý Bizon do okolí tábora. Před půl druhou v noci byl však při svém průniku do tábora chycen hlídajícím Pavlem, který zburcoval poplach a Ječmenova zkouška tak neúspěšně skončila.

ČTVRTEK 21. 7. 2005

Ráno ukulo vedení na členy překvapení v podobě zmizení z tábora ještě před budíčkem. Někdy kolem půl osmé, kdy bylo Sběratelovi, Neťovi a Bědovi divné, že se nic neděje, vzbudili Draka a Ječmena, kteří se ujali v opuštěném táboře vedení. Kluci to zvládli nad očekávání, takže nejen, že byla snídaneň, ale dokonce proběhl i nástup ke vztyčení státní vlajky a po něm bodování stanů. Při něm dokonce Ječmenův stan obdržel třetí zero a v průběhu dopoledne (stále ještě bez přítomnosti vedení) letěli jeho obyvatelé do potoka. Ječmen s Drakem nasadili program, který měli mít připravený, takže se nejdřív prováděly zajímavosti jako pád důvěry. Na objednávku si kluci vzpomněli sice trochu pozdě, ale tu mezitím vyzvedl Mauglí s Mišou, takže je Drak překvapil právě když táhli věci k táboru. Zase se vrátil a trvalo víc než hodinu, než někdo z tábora zajel pro potraviny zanechané na půli cesty. Tím pádem se svačina opozdila. Po ní proběhlo cvičné yksuiapi, u něhož kázeň některých kluků trochu povadla a pak byla hra na nošení rostlin podle abecedy. To už se ale vracelo vedení (přibližně v poledne), které mimo sledování tábora vyrobilo v lese spoustu týpiovek. Lehce opožděný oběd se službě Něfa+Helča s Drakovou podporou povedl. Nutno říct, že kluci nečekanou situaci v táboře zvládli až na občasné uvolnění kázně některých, především v době jídla. Odpoledne proběhl pod vedením Mičima a Ohiyesy indiánský den. Nejdřív se hrál lakros, potom souboj u kůlu

(muh-mohva) a také se pletly ozdoby do vlasů. Po večeři si Tarzan připravil něco jako minigolf, což bylo určitě zajímavé zpestření a také poslední možnost vydělat si nějaké peníze před večerní aukcí. Ta byla také posledním bodem programu tohoto dne, který se určitě povedl, protože si na večerní lelawatice vysloužil hodnocení 1,08! A to i přesto, že počasí dnes bylo chladné, na obloze se neustále honily mraky a slunce vysvitlo jen občas, i když prakticky vůbec nepršelo. Po včerejším úspěšném Rendyho pokusu vykonat vigílie se dnes večer vydal do lesa i Míša.

PÁTEK 22. 7. 2005

Stejně jako včera Rendy, i Míša dnes v noci úspěšně absolvoval oheň vigílií. Ráno nás nový den vítal bubnováním kapek deště na plachtu stanu a drobné mrholení pak vytrvalo až do odpoledne, což celkem nebylo na překážku dnešnímu volnějšímu a přitom tak hektickému poslednímu dennímu programu tohoto tábora. Dopoledne probíhala závěrečná část etapovky. To se vše odehrávalo v jídelně a byla to série několika cyklů, při nichž se na papíře obchodovalo, ale i bojovalo a dobyvalo. To trvalo i chvíli po svačině a zbytek času do posledního obědu se věnoval plnění OP. Prakticky zbytek dne až do večere byl věnován především právě plnění OP a mistrovství. Mimo to byla také možnost zajít si do sprchy, dopsat si deník atd. Bohužel na večerní sněm nedorazil Wyoming (kvůli počasí) ani Skaniatario (kvůli nemoci). Těsně po večeři přijel Mikenopa s dcerou, protože po nás opět nastupovalo sdružení Veteran Green. Po poslední večeři byl krátký čas na likvidaci a úklid některých drobností, jako naše lanové centrum, branky na hřišti, latriny, oprava sušáku atd. Pak už následovalo 1. a 2. bubnování a po něm 61. sněm kmene. Stejně jako před třemi lety na Táboře velkých činů na tomto místě, šlo opět o sněm i tábor výjimečný. Po absolvování ohně vigílií přibylí dva nositelé lesního jména. Z Míši se stal TATEYOPAH a z Rendyho WAOPE. Dále zde bylo uděleno OP 19 bojovníkům, Mauglímu a Sedmomi bylo uděleno mistrovství. Mauglí se stal gaosedem a Mauglí sachemem. Především se ale všichni vyjádřili, že šlo o vydařený tábor plný úsměvů, kde byla skvělá parta.

Druhý stupeň březového lístku obdržel Drak a Mauglí a svůj skautský slib složil Martin s Bédou. Dále byly na sněmu vyhlášeny tyto soutěže a ceny:

Zlatá baterka (počet odhlídaných hodin):

1. Pavel (16:00)
2. Stopař (14:50)
3. Ječmen (14:00)

Ironman (počet shybů za tábor):

1. Martin (nepočítaně)
2. Tarzan (hodně)
3. Ječmen (jako dost)

Bodování stanů:

1. Rematamist (111) – vedení
2. Strážci ohně (108) – ohnivci
3. Já si počkám (98) – Netopyr, Běďa, Sběratel, Šmodrch

Jediný Šíp: Dráček

Tábor, který si budeme pamatovat mimo jiné tím, že se hlídalo za odměnu, dařilo se nám pěkně zpívat a hořel zde věčný oheň, z něhož jediného bylo možno brát oheň do tee-pee, dostal název Tábor posvátného ohně. Jedním z posledních bodů sněmu bylo jmenování nových podnáčelníků, jimž tímto dnem končilo funkční období. V novém vedení se tedy po Waopeho boku postavili jako podnáčelníci Tateyopah, Tarzan a Ječmínek.

SOBOTA 23. 7. 2005

Ráno opět trošku mrholilo a už po sedmé hodině přijížděli auty dohodnutí rodiče. – pan Indra, pan Kašík a Unkas (tatínek od Helči). Vedení tedy namázlo poslední chleby, všichni si sbylili své osobní věci a začalo se nakládat. Bylo ještě potřeba udělat pár drobností, jako zahladit latrinu nebo umýt nádobí a uklidit kuchyň. , abychom předali tábor Veteránům ve slušném stavu. Auta s členy postupně odjížděla na autobus do Vlachovy Lhoty šla jen skupinka devíti lidí. Ten ale kvůli objíždce vůbec nejel a proto jsme museli využít místní majitele motorových vozidel jako taxíky. Jinak už cesta domů proběhla hladce. Jako úplně poslední zůstal v táboře Martin, Šidlo a MIČKINIKWA, který předal tábor MIKENOPOVI a kolem poledne odjel s panem Žváčkem domů autem.

Tábor posvátného ohně skončil!

Zapsal: Stopař

Specialitky Tábora posvátného ohně

VĚČNÝ OHEŇ

Jak už název tábora napovídá, o oheň na táboře nebyla nouze. Letošní novinkou byl oheň v šamanském tee-pee, který hořel celé tři týdny tábora a pouze z něj se bral oheň do stanů .který každý večer dával všem teplo, světlo a dělal stany útulnější. O oheň se starali především ohnivci OHYIESA a Mlčím, ale ve chvílích nouze zaskočil kdokoliv jiný, takže oheň nevyhasl, ani když byli oba kluci celé dopoledne ve městě a dokonce ani když vedení opustilo tábor při svém překvapení členstvu ve čtvrtek poslední týden tábora.

TÁBOROVÉ PENÍZE

Stejně jako na mnoha předchozích táborech, i letos se vyskytla tvrdá táborová měna, která však rázem propadla na své hodnotě poté, co lupiči jednoho rána hned po budíčku vyloupili National Bank, kde byly v trezoru nehorázné částky. Lupiči poté prchli do Mexika, což lze přičíst na vrub neakceschopné policejní jednotce (Mauglí), u níž dodnes existuje podezření z korupce, protože právě jeho corp se na této loupeži nejvíc napakoval a na druhé táborové aukci měl dokonce víc peněz než vedení, což je věc neslychaná. No uznejte sami.

Ona tvrdá měna se nazývala Šavanské lupeny, vydala je ŠNB s tím, že veškeré padělání se trestá dle nálady padělatele (asi byla dobrá, nikoho potrestaného jsem neviděl). Praktickým jediným důvodem syslení peněz byly obvyklé táborové dražby, které proběhly v pondělí druhý týden a ve čtvrtek třetí týden tábora. Nejvíc sladkostí si odnesl především kvůli výše zmíněné patálii v National bank corp Drak, Ječmen, Mauglí, Néta. Peníze se na táboře rozdávaly za leccos. Od ranního hledání pašeráků, přes velijaké soutěže, turnaje, hry, na konci dokonce i za OP, až po umělecká díla, které vykupoval milovník umění, hlavní bankéř Míša (nečekaná inflace mimochodem v závěru tábora skoro přivedla na mizinu i jeho). Jedno z uměleckých děl zachycuje tento obrázek:

VEČERNÍČEK

Další novinkou tohoto tábora byl „večerníček“. Přesněji šlo o čtení povídek o záhadných událostech každý den těsně před večerkou. Jen výjimečně šlo o příběhy strašidelné, například při historce o přemísťování v rakvích, ale jinak jsme se dozvěděli například o časové smyčce Německu nebo přemísťování lidí na druhý konec zeměkoule.

Etapovka 2005

Letos byla etapová hra neobvyklá hned v několika věcech. Její začátek byl až po postavení tábora a její rámec byl rozsáhlejší, než u takových her bývá zvykem. Centrem dění se stala jižní Francie za dob stoleté války, konkrétně když se tato válka již chýlila ke svému konci.....

Zvedla se oblaka prachu a bitva mezi Anglií a Francií započala. Francie prohrávala a král neunesl své břímě. Utekli. Francouzské šlechtické rody stály v boji bez podpory. Síla Angličanů byla ohromná a jediná možnost záchrany byl útek. Po něm se šlechticové uchýlili na svá panství v jižní Francii. Neuběhlo mnoho let od bitvy na severu Francie, když se Angličané probili až na jih. Dva šlechtické rody však stále hájili svá panství. Angličané obléhali své nepřátele, ale mor zhatil jejich plány. Naproti tomu panství Francouzů byla čistá a mor je minul. Angličané rychle ztráceli svoji sílu a Francouzi si začali zpět brát svoji zemi.

Během několika etap získávaly šlechtické rody materiál, poddané nebo jiné výhody v budování svého panství. Většina etapovky se točila kolem prken, kamenů a klád, objevili se však i traverzy, uhlí, potraviny a zbraně. Klasické strategické schéma dřevorubce, pily, kamenolomce... bylo přijato všelijak. Někteří budovali, jakoby to uměli od narození, jiní zase váhali nad každým tahem a na konci hry měli jen hrstku baráků. Velmi důležitá byla týmová spolupráce, ale to někteří nepochopili nebo neuměli a pak stáli na okraji, protože většinou nikdo neměl takové území, které by pokrylo všechny stavby.

Vlci byli od začátku pochopili, že společná práce na přesto měli několik černých ovcí, banditi a Angličany by k tomu začátku respektovala, ale mizerná. Tím ještě zvýšili v jednotlivých etapách.

Vládoucím rodem se

Káňaty
se stal
každý

nesoudržní, ale velice rychle stavění je žene k vrcholu. I kterým by panství vyplenili nepotřebovali. Káňata se od týmová spolupráce byla dosti náskok VIKŮ, kteří vedli i

stal rod VIKŮ, ale náskok nad byl podivuhodně malý. Králem Běda, který využil opravdu kousek země, své poddané dobře živil a staral se i o duše poddaných rozvojem církve. Druhým nejmocnějším mužem byl Netopýr, který byl věrným spolubojovníkem krále a zastáncem svého lidu. Třetí skončil Lišák, jehož výkon byl opravdu podivuhodný. Vycházel ze slabšího rodu, ale poctivě si vybudoval velké a mocné panství, které posílilo celý jeho rod. Využil sebemenší příležitosti k budování. Obratně obchodoval a podařilo se mu nechat hluboko pod sebou většinu VIKŮ, kteří operovali méně obratně.

Členům:

Mohli jste si vyzkoušet, jak dokážete takticky i strategicky myslet, jak zvládáte chaos, jak dokážete spolupracovat v týmu, jestli dokážete stmelit rod, aby šel za jediným cílem. Někdo uměl to, jiný ono, ale jen vše dohromady může mít úspěch. Tak je to v etapové hře a tak je to i v životě. Pokračujte a zlepšujte se.

Tarzan

Táborová eseje

K tomuto zamyšlení mě inspirovalo jedno pěkné táborové ráno. Možná to spousta z vás vůbec neosloví a budete si říkat, co to tady ten Stopař plácá. No ale třeba bude někdo naladěný na stejnou notu a příjemně mu to připomene chvíle prázdnin a bezstarostnosti:

Dnes ráno, ve středu 13. července, bylo poprvé nad táborem nebe bez mráčku – absolutní blankyt. A to už jsme tu dnes 14. den. Kluci vyrazili na své yksuiapi před sedmou hodinou takže ranní tábor na chvílku úplně osiřel. Stromy osvětlené od sluníčka ostře kontrastující se sytě modrou oblohou, na louce se třpytící rosa, bílé stany na zelené louce – opět ta ranní táborová idyla. Půjčil jsem si od Ohiyesy foťák a udělal pár fotek. Stejně jako každý rok se snažím zachytit tábor v takto stylizované kompozici, možná až trošku kýčovitě. Možná ale zase právě tyhle fotky pak nejuvěrněj zachycují tu letní táborovou atmosféru – uklidňující svou bezstarostností a zároveň vyjadřující nadšení a lákající k prožívání něčeho dobrodružného – zkrátka absolutní pohody a sebejistoty.

Je to stejně věc, že tahle letní táborová idyla stanů na louce pod vlajkou, kterou člověk zná z foglarových knížek nebo starých skautských písniček a proto se jeví tak vzdálená, ztracená v historii, jako nostalgická vzpomínka (i když někdy už zoufale nemoderně podáváná); že tuhle letní táborovou krásu může člověk prožívat i dnes, v roce 2005 a hlavně, že člověk cítí, že to není něco mrtvého, nějaký marný pokus připomenout zašlou slávu, ale je to stále stejně silné, na pozadí je stále normální skautský tábor (nebo spíš jde o pozadí pro normální skautský tábor).

Zkrátka, že to, co lidé mohli prožít před 80 lety a třeba dodnes na to vzpomínají, můžeme prožít i my dnes. Stejná táborová idyla nastala předloni, loni, přišla letos a určitě bude i za rok. Třeba je to krásné i svou historií (jak se zpívá v té písničce „...tábor pod nebesy, skrytý mezi lesy...“) a přítom to stále žije.

Ať už to někomu připadá krásné nebo ne (a myslím, že čím je člověk starší, tím víc k tomu dospívá), i když dáme sentimentalitu stranou, myslím, že by pro nás mělo být důvodem k radosti, že máme to štěstí, takovýto tábor prožít. Většina obyvatel naší planety tuto možnost nemá. Třeba je v jejich zemi válka, totalita, hlad nebo něco podobného. My máme to štěstí, že nic z toho nás nepostihlo a můžeme si užívat tyto nebo jiné krásy. Mě se teď jeví, že je to úplně super, takže pokud i vám tohle připadá skvělé a máte z toho radost, vzpomeňte si na to někdy, až vám nebude moc hej. Uvědomte si, že jsou na tom mnozí lidé hůř a že ve srovnání s jejich situací jsou vaše problémy jen jako bodnutí komárem, které skoro nebolí a třeba si vzpomeňte, jak jste byli v létě na táboře, byla modrá obloha, svítilo sluníčko a nic vás netrápilo a těšte se, že to za rok přijde zas.

Stopař

Táborové hity

Jak víte nebo jste si přečetli, na táboře se hodně a nahlas zpívalo. A protože všichni si texty písniček nepamatujete nebo nemáte doma potřebné zpěvníky, jsou tu textíky dvou písniček, které jsme obě začali zpívat až na táboře a hned se z nich stali táborové hity, protože se zpívali skoro furt. Do třetice je tu jedna, která se zpočátku zdála, že právě ona obsadí první pozici táborové hitparády, ale s upadající hvězdou podnikatele Arnošta Dogy (poté, co nevyhrál Superstar ani Misáka) zapadla i ona, proto ji sem dávám jako připomínku zašlé slávy pro Ječmena, který ji chtěl sice neustále prosadit a zpíval ji tedy naprosto vždy a naprosto všude.

Ještě bych dodal, že jsem měl v úmyslu sem dodat pouze text Princezny ze mlejna, jenže jsem si vědom (poté, co mě na to někteří bezcitní jedinci na táboře bez slitování upozornili), že tato písnička vyvolává u mnohých stejnou averzi, jako u většiny ostatních (normálních) lidí radost. A tak jsem se rozhodl umístit sem i text Hudsonských šífů, které sice nejsou s kvalitou prvně jmenovaného hitu vůbec srovnatelné, ale strach, že mi brutální gang kolem Arnošta Dogy a Barona von Mlčímečka rozmlátí kytaru a spálí zpěvníky byl silnější. Tady to je:

Hudsonské šify

Am C G C
1. Ten kdo nezná hukot vody lopatkama zviřený jako já, jako já,

Am G
Kdo hudsonský slapy nezná sírou pekla šířený,

Am G Am G Am
Ať se na hudsonský šify najmout dá. Johoho.

Ten kdo nepřekládal uhlí šif když na mělčinu vjel, málo zná, málo zná,
Ten kdo neměl tělo ztuhlý až se nočním chladem chvěl,
Ať se na hudsonský šify najmout dá. Johoho.

F Am G Am G Am G Am
Ref: Ahoj, páru tam hod', ať do pekla se dřívě dohrabem. Johoho, johoho.

2. Ten kdo nezná noční zpěvy zarostených lodníků, jako já, jako já,
ten kdo cejtí se bejt chlapem, umí dělat rotyku,
Ať se na hudsonský šify najmout dá. Johoho.

Ten kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil, málo zná, málo zná,
Kdo necejtil hrůzu z vody, kdo se málem utopil,
Ať se na hudsonský šify najmout dá. Johoho.

3. Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad, jako já, jako já,
Kdo chce celý noci čuchat pekelnýho kouře smrad,
Ať se na hudsonský šify najmout dá. Johoho.

Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno fuk, kdo je sám, kdo je sám,
Kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě prima kluk,
Ať se na hudsonský šify najmout dá. Johoho.

D fajn! kamdaun
autor: skupina Europe
volně přepracoval: Arnošt Doga

*We're leaving together,
But still it's farewell
And maybe we'll come back,
To earth, who can tell?
I guess there is no one to blame
We're leaving ground
Will things ever be the same again?*

It's the final countdown, the final countdown...

*We're heading for venus and still we stand tall
Cause maybe they've seen us and welcome us all
With so many light years
to go and things to be found
I'm sure that we'll all miss her so.*

*It's the final countdown, the final countdown, the
final countdown...*

*Ječmen je fakt hvězda,
ani se skautkám z Luhačovic nedivím.*

Navíc se stal podnáčelníkem a jeho kariéra tak nabírá obrátky. Od září k vidění každý pracovní den v Uničově! Ječmen má rád lakros, zvířátka (kocour Kubík) a vše co souvisí s oddílem. Ta, která si Ječmena vybere, bud šťastná! Proto volejte, pište, faxujte, emailujte, křičte, omlévajte kdykoli tohoto zábřežského idola spatříte. V případě, že bude Ječmen zadán, nic si z toho nedělejte – jsou tu další dva oddílový krasavci – Mauglí a MČím, známá firma M@M.

Tahle verze titulní písničky z Princezny ze mlejna je pouze jedna z těch, které jsem měl k dispozici, proto, pokud to znáte trochu jinak, tak mě hned nekamenujte. To co jsme sepsali na táboře se sice blížilo, ale přeci jen jsme to trochu dopatřili. Správně je to tedy asi takto:

Princezna ze mlejna:

- D G D*
1. *Vím jedno návrší, zámek nádhernej,*
D D7 G
Z nejhezčích pohádek ho znám
G D
Stavěnej z kříšťálu sahá k nebi pomálu,
D A7 D
Pověťří přijde k duhu princeznám
2. *Bílý je lilium, bílej krásnej sen*
Bílý je pravý hedvábí
Jdu cestou necestou za svou bílou
nevěstou
Jiná mě na tom světě nevábí
3. *Vím jedno oudolí, vím já pěcknej mlejn*
Dobře to v tomhle mlejně znám
Bydlí tam panenka, voči má jak
pomněnka
Jinou už na tom světě nehledám

4. *Vím jedno oudolí vím já pěcknej mlejn*
Míří sem cesta s přivozem
Kde cesta necesta, tady je má nevěsta
Nerovná se jí žádná z princezen

E A E
5. *Vím jedno oudolí vím já pěcknej mlejn*
E E7 A
Vedle něj rybník s rákosím
A E
Ta dívčí co ji znám je má bílá princezna
E H7 E
Tu si já vod pantáty vyprosím.

Příprava tábora 2005

Poslední měsíc před táborem se na klubovně přestaly vyrábět vlastní výrobky a všichni se zaměřili na přípravu tábora. Letos jsem si ji vzal na starost já, ale mnoho lidí mi pomohlo. Společně jsme nabrousili nástroje a jak se měsíc přehoupl do druhé půlky, začali jsme skládat tý-pí, nosili jsme předměty z půdy a psali jsme si seznamy. Po dlouhé přípravě jsme zakončovali v pátek 1.7. Úderná skupina složená z Rendyho, Ječmena, Draka, Netopyra a Martina vyrazila do štítů, kde se setkali s panem Mrázkem, který přijel dlouhou avíí. Naložili tyče a odjeli na Čilikot. Tam už jsem čekal já se zbytkem členů. Naložili jsme na auto vše potřebné a několikrát jsme zkontrolovali klubovnu. Vyjeli jsme. Cesta byla dlouhá a úmorná. Já jsem znal cestu z Vizovic a pan Mrázek zbytek. Společnými silami jsme tedy našli cestu hned napoprvé. Cesta vedla přes vysoké kopce, ale to nás nezastavilo. Nakonec jsme dojeli. Na tábořišti už byli Stopař, Míša, Mlčím, Ohiyesa a Mauglí. Po příjezdu jsme vyložili věci a rozloučili jsme se s panem Mrázkem. Následovalo budování tábora.

Tarzan

Okalůzy

Je dobrou tradicí našich táborů, že má každý jejich účastník možnost pravidelně studovat čerstvý tisk a tím se udržet nejen v kontaktu s aktuálním děním ve světě, společnosti, v kuchyni a na latře, ale prostě v kontaktu s realitou. I letos redakční rada populární Okalůzy vypočetla několik čísel, z nichž některé exponáty pro svoji kvalitu přetiskuje i zahanbená redakční rada nesrovnatelně bulvárnější Březové kůry:

OKALŮZA OKALŮZA

REPORTÁŽ Z ETAPOVKY!

Za banky a ocelárny se muselo platit
Příjmy stoupaly pomaleji než dříve
Rafinérská je na prodej

Bankovní úrovně
prospěšné investice Jak čerpatelně
zakazpěl
novou informaci Alkoholní pokusy
dávající
pro podnět

Kurzy měn

€ ZA EURO	30,52
\$ ZA DOLAR	33,44

Indiáni proti Andělům
KÁKATA MÁJÍ
KAMÁČÁHO ŽIVAT
PÍKÉŤ AUDEČÉ!

teror: 16 obětí
JEČHEJ, DÍKŤ, MĚSTU, POKEL,
MELČA, LĚVŤ, PĚ, ŽEČA, PUSŤ,
LĚVĚL, SĚČA, ŽEČEČ, LĚVĚL
SĚČATĚ, MĚSTU, MĚSTU, ŽEČEČA
PO DÍKŤ, TERORU ŽEČEČA

YKSUIAPI
LETOŠÍ YKSUIAPI BUDE POJATO
NEPŘEDČÍLĚ. NEKAPŤEČEČE
VĚŤ PAS !!!

SKAUTKY Z
LUHAČOVIC

MILUJI JEČHEČA

KOLEM SVĚTA
Číslo událostí
mimo území území
na světě, jako událost
přetiskuje i zahanbená redakční rada

OKALUZA 1

FRANCIE SE TRÁPE!!!

VARON PŘEDSTAVIL SVÝJ PLÁN NA OVLÁDNUTÍ ZEMĚ DALŠÍCH NEJVYŠTĚ ŠKOLNÍKŮ, EVROPSKÁ UNIE SE PROTÍ... NEMOŽNIVU...

Kalvinův náhna -

NÁHNA VEDENÍ SI USTAVILA BĚHOM TÁBOR!!! VŠEČER!!! TĚH HODINY PO ZAPÍŠENÍ POKROU PRÁZDÍ PRÁZDÍ PLOŠTĚ Z VÝLEZTU, ŽE NIE DĚLI POKROU. POTÉ, CO NEVŠEDLI VEDENÍ, KTERÉ SI NEVŠEDLI VŠEČER V KUCHY, ZODIŠILI, ŽE PLOŠTĚ JEŠTĚ NIE JEŠTĚ SPÁT. TĚH SITUACE SE ODPRAVILA. VÁHNELO SI JE HROZIVÝ VÝKRIK NÁHNAKŮ "TĚH SITUACE ZAKAZTE SPÁT!" LIDÉ NIE DĚLI: "HAM... A TAK TĚH DĚH DO, MO." TÁBOR BYL SĽAVNOSTĚ ZAHÁJEN.

EGIPŤAN DÁVIDA SE ZBLÁZNIL!

SITUACE, KEĤ POKROU, PŘEDVAPRAJE ODPRAVILU, TÁBOR SLEDOKA DĚH RENDY POKROU DO KUCHY A VYKRIKŮE ADOPTAČNĚ POKROU. NIE SLEDOKA SE NEVŠEDLI: "JEŠTĚ JEŠTĚ NIE DĚLI!" "JEŠTĚ ODPRAJE DO ZEMĚ TĚH, SITUACE DĚH ZAKAZTE DĚH DĚH A TĚH SI, RUCI ADO DĚH DĚH VEDENÍ..."

TĚH FIRMA M&M NIE DĚLI:

SĽAVNOSTĚ NIE DĚLI LAYRIN, PRIST-REGLI, SĽACH A KONGERY...

ŠKOLNÍK NIE DĚLI SUPERSTAR

KIEŠLA, OŠKALOVÁ, SOVAŇ A NIE DĚLI ŠKOLNÍK TRUŠT. NIE DĚLI NIE DĚLI SUPERSTAR - ŠKOLNÍK, KTERÝ JEŠTĚ NIE DĚLI, CHARIZMATA A NIE DĚLI VŮI ZAKAZTE, PŘÍDELI ZA NIE DĚLI DO ŠKOLNÍKŮ LETNÍHO TÁBORU NIE DĚLI VALAČEKŮ KLUBOVĚ, A POKROU PRÍDELI? NIE DĚLI TO ANI ŠKOLNÍK, NIE DĚLI VŠEČER NIE DĚLI POKROU ODPRAJE, ANI NIE DĚLI ŠKOLNÍK NIE DĚLI ŽE TO NIE DĚLI? ZA NIE DĚLI DOSTAL NIE DĚLI ODPRAJE A POKROU NIE DĚLI TÁBORU NIE DĚLI HODINY (JEŠTĚ NIE DĚLI ODPRAJE). NIE DĚLI SE NIE DĚLI ODPRAJE: "KIEŠLA SITUACE TĚH, NIE DĚLI V NIE DĚLI DĚH NIE DĚLI, KIEŠLA NIE DĚLI NIE DĚLI NIE DĚLI NIE DĚLI NIE DĚLI NIE DĚLI..."

TÁBORŮV ŽEBŘIČEK SONGŮ:

1. ZÁHNA SI SÁT...
2. NIE DĚLI NIE DĚLI, NIE DĚLI NIE DĚLI...
3. TO SE NIE DĚLI DĚLI...
4. TO SE NIE DĚLI NIE DĚLI...
5. A ŽE TO...

Obsah dvojčísla 174 - 175/16. ročník, které vyšlo 2. 9. 2005:

Ø Slovo degandawidy – str. 2	WAOPE
Ø Družina Káňat v roce 2004/2005 – str. 3	Ječmen
Ø Krajské kolo SZ – str. 4	Stopař
Ø Výsledky krajského kola SZ – str. 6	Stopař
Ø Úvodem – str. 7	Stopař
Ø Tábor Posvátného ohně den po dni – str. 9	Stopař a spol.
Ø 61. sněm – Tábor Valašské Klobouky – str. 24	MIČKINIKWA
Ø Slavná třináctka kmene SHAWNEE – str. 25	MIČKINIKWA
Ø Specialitky tábora Posvátného ohně – str. 26	Ječmen
Ø Etapovka 2005 – str. 28	Tarzan
Ø Táborová esej – str. 29	Stopař
Ø Táborové hity – str. 30	Stopař
Ø Klubovna před táborem – str. 32	Tarzan
Ø Okalůzy místo stránky zábavy – str. 33	Redakce Okalůzy

Vážení čtenáři, tímto se s vámi po dvou letech loučím z pozice šéfredaktora BK. Od příštího ročníku je novým šéfredaktorem TYTEYOPAH! Přejme mu hodně zdaru ve vedení našeho oddílového časopisu!

WAOPE

Březová kůra – časopis skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE Zábřeh

dvojčíslo 174 - 175, náklad 35 výtisků – vyšlo srpen 2005

Šéfredaktor: Petr Fornůsek, Sudkov, MOBIL 608 159 945, NEMOBIL 583 437 360

trojka.shawnee@email.cz, fornusekp@email.cz, fornusek@quick.cz

www.skaut.cz/shawnee

grafický návrh a úprava: Veronika Benková, Zábřeh

Vydáno pro vnitřní potřeby, neprošlo jazykovou úpravou!